

ภาคผนวก 2

กฎแห่งกำเนิดสินค้า

ส่วนเอ: อารัมภบท

วัตถุประสงค์ของกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้พิธีสารระหว่างราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐเปรู (ต่อไปเรียกว่า "พิธีสาร") เพื่อจำแนกกฎและระเบียบพิธีการสำหรับการผ่านเกณฑ์ พิสูจน์รับรอง และควบคุมถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งจะได้รับประโยชน์ภายใต้สิทธิประโยชน์เพื่อก่อให้เกิดการค้าเสรีสำหรับสินค้า และส่งเสริมการค้าภายใต้พิธีสารระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐเปรู

ส่วนบี: การกำหนดถิ่นกำเนิด

ข้อ 1

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของภาคผนวกนี้

- วัน** หมายถึง วันตามปฏิทิน
- ผู้ส่งออก** หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลซึ่งอยู่ในดินแดนของภาคีซึ่งสินค้าถูกส่งออก
- ระบบฮาร์โมนีไนซ์** หมายถึง ระบบฮาร์โมนีไนซ์เพื่อกำหนดรหัสสินค้าและการจำแนกประเภท ซึ่งอธิบายไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติสากลเรื่องการกำหนดรหัสสินค้าและระบบการจำแนกประเภท (ทำ ณ กรุงบรัสเซล เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2526) รวมถึงหมายเหตุทางกฎหมายทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่ ใช้บังคับและที่มีการแก้ไข
- หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป** หมายถึง ฉันทามติที่ได้มีการยอมรับหรือการสนับสนุนที่สำคัญในดินแดนของภาคีในเรื่องการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย ต้นทุน ทรัพย์สิน และหนี้สิน การเปิดเผยข้อมูล และการเตรียมงบการเงิน มาตรฐานเหล่านี้อาจครอบคลุมแนวทางกว้าง ๆ ของการใช้ทั่วไป รวมทั้งมาตรฐานที่ได้ให้รายละเอียดการปฏิบัติและกระบวนการ

ภาคผนวก 2

5. **วัตถุดิบทางอ้อม** หมายถึง สิ่งที่ใช้ในการผลิต ทดสอบ หรือตรวจสอบสินค้า แต่ไม่ได้เป็นส่วนประกอบทางกายภาพของสินค้านั้น หรือสิ่งที่ใช้ในการบำรุงรักษาอาคาร หรือการปฏิบัติการของอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า ประกอบไปด้วย
- (เอ) น้ำมันเชื้อเพลิง พลังงาน
 - (บี) เครื่องมือ แม่พิมพ์ต่างๆ
 - (ซี) ชิ้นส่วนและสิ่งที่ใช้ในการบำรุงรักษาอุปกรณ์และอาคาร
 - (ดี) สารหล่อลื่น จารบี วัตถุดิบเสริม และวัตถุดิบอื่น ๆที่ใช้ในการผลิต หรือใช้เพื่อการปฏิบัติการของอุปกรณ์และอาคาร เครื่องมือ ๆ
 - (อี) กระจก แก้วหน้าต่าง ชุด อุปกรณ์รักษาความปลอดภัย
 - (เอฟ) เครื่องมือ อุปกรณ์ และอะไหล่ที่ใช้สำหรับการทดสอบ หรือตรวจสอบสินค้า
 - (จี) ตัวเร่งปฏิกิริยาและตัวทำละลาย และ
 - (เอช) วัตถุดิบอื่นซึ่งไม่ได้รวมเข้าเป็นสินค้า แต่ใช้ในการผลิตสินค้า สามารถแสดงโดยอาศัยหลักเหตุผลได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตนั้น
6. **ผู้นำเข้า** หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลซึ่งอยู่ในดินแดนของภาคีซึ่งสินค้าถูกนำเข้า
7. **วัตถุดิบ** หมายถึง วัตถุดิบ ส่วนผสม ชิ้นส่วน ส่วนประกอบ และซึ่งรวมเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในตัวสินค้าอื่นหรือเป็นส่วนประกอบในการผลิตสินค้าอื่น
8. **การผ่านกระบวนการขั้นต่ำ** หมายถึง
- (เอ) การผ่านกระบวนการ เพื่อให้แน่ใจว่าสินค้านั้นถูกเก็บรักษาในสภาพที่ดี ระหว่างการขนส่งหรือเก็บรักษา
 - (บี) การผ่านกระบวนการขั้นธรรมดา ประกอบไปด้วย การร่อน หรือกรอง แยกประเภท จำแนก จับคู่ จัดเป็นชุด ล้าง ทาสี เชื้อน ผสม ตัด และ บรรจุหีบห่อใหม่ หรือบรรจุขวด กระตัก ถูบ การติดเครื่องหมายหรือแผ่นกระดาษ และอื่นๆ
 - (ซี) การเปลี่ยนหีบห่อ การเอาออกจากหีบห่อแล้วบรรจุหีบห่อใหม่
 - (ดี) การติดเครื่องหมาย ฉลาก เครื่องหมายการค้าหรือสัญลักษณ์ที่ทำให้สามารถแยกแยะสินค้าหรือการบรรจุภัณฑ์
 - (อี) การแยกสินค้าออกเป็นชิ้นส่วน
 - (เอฟ) การประกอบชิ้นธรรมดาของชิ้นส่วนหรือผลิตภัณฑ์ ทำให้เกิดสินค้าสำเร็จรูป
 - (จี) การบรรจุลงในขวด ลัง กล่อง หรือกระบวนการบรรจุลงหีบห่อ

ภาคผนวก 2

- (เอช) ทำความสะอาด รวมถึง การกำจัดฝุ่น สารประกอบ น้ำมัน สี หรือสิ่งปกคลุมอื่นๆ
- (ไอ) การใช้น้ำมัน
- (เจ) การจัดรวมสินค้าเป็นชุด หรือ การคละกัน
- (เค) การฆ่าสัตว์
- (แอล) การผสมรวมของวัตถุดิบ ทำละลายในน้ำหรือสารอื่นๆ ซึ่งไม่เปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของสินค้าไปอย่างสำคัญ
- (เอ็ม) สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากกระบวนการตั้งแต่ 2 กระบวนการขึ้นไปที่กำลังอ้างถึงในอนุวรรค (เอ) ถึง (แอล) ข้างต้น

9. **สินค้าที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด** หมายถึง สินค้าใดๆที่ไม่มีคุณสมบัติที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีใดตามกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้พิธีสารนี้

10. **วัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด** หมายถึง วัตถุดิบใดๆที่ไม่มีคุณสมบัติที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีใดตามกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้พิธีสารนี้

11. **สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด** หมายถึง สินค้าใดๆที่มีคุณสมบัติที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีใดตามกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้พิธีสารนี้

12. **วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิด** หมายถึง วัตถุดิบใดๆที่มีคุณสมบัติที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีใดตามกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้พิธีสารนี้

13. **การผลิต** หมายถึง การปลูก การเก็บเกี่ยว การสกัด การทำเหมือง การเลี้ยงให้โต การจับได้ การประมง การดัก การล่า การผลิต การผ่านกระบวนการหรือการประกอบขึ้นเป็นสินค้า

14. **สิ่งที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อ และบรรจุภัณฑ์เพื่อการขนส่ง** หมายถึง สิ่งที่ใช้ปกป้องสินค้าระหว่างการขนส่ง และไม่รวมถึงบรรจุภัณฑ์ หรือหีบห่อซึ่งบรรจุสำหรับการขายปลีก

ภาคผนวก 2

ข้อ 2

สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

- เว้นแต่มีการกำหนดไว้ในภาคผนวกนี้ ภาควิชาแต่ละฝ่ายจะต้องถือว่าสินค้านั้นได้ถิ่นกำเนิด เมื่อ
 - เป็นสินค้าที่กำเนิด ได้มาจากหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง หรือ
 - วัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าแต่ละชิ้นซึ่งถูกใช้ไปในการผลิตสินค้าได้ผ่านการตอบสนอง ต่อข้อกำหนดของกฎเกณฑ์เฉพาะที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งรวมไว้ในส่วนแนบ 1 (กฎเกณฑ์เฉพาะที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้า) โดยเป็นผลมาจากกระบวนการผลิตที่เกิดขึ้นในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง หรือ
 - ถูกผลิตขึ้นภายในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสองโดยเฉพาะ จากวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิด
- นอกจากนี้ สินค้าจะต้องตอบสนองต่อข้อกำหนดทั้งหมดที่ใช้ในภาคผนวกนี้
- การผ่านกระบวนการขั้นต่ำไม่ทำให้สินค้าและวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดนั้นได้ถิ่นกำเนิด

ข้อ 3

สินค้าที่กำเนิดหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคนั้นทั้งหมด

ภายในความมุ่งหมายของข้อ 2 (1) (เอ) ข้อต่างๆต่อไปนี้จะได้รับการพิจารณาเป็นสินค้าที่ได้มาจากหรือผลิตโดยทั้งหมดในภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง

- สินค้าที่เป็นแร่ธาตุซึ่งสกัดได้ในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง
- สินค้าทางการเกษตรที่เก็บเกี่ยว เก็บ หรือรวบรวมได้ในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง
- สัตว์มีชีวิตที่กำเนิดและเลี้ยงเติบโตในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง
- สินค้าที่ได้จากสัตว์มีชีวิตในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง
- สินค้าที่ได้มาโดยตรงจากการล่า การดัก การประมง การรวบรวม การจับหรือการเพาะเลี้ยงในน้ำในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง
- ปลา สัตว์น้ำจำพวกมีเปลือก พืชและสิ่งมีชีวิตอื่นๆในน้ำ ที่ได้มาจากภายในทะเล อาณาเขตหรือเขตทางทะเลที่เกี่ยวข้องของภาคที่ยื่นออกไปจากทะเลอาณาเขตภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับของภาคนั้น หรือเป็นไปตามข้อบ่งชี้ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล

ภาคผนวก 2

- (จ) สินค้าที่ภาคนั้นหรือบุคคลของภาคนั้นได้จากพื้นดินใต้ทะเลหรือดินใต้พื้นดินใต้ทะเลของทะเลอาณาเขตหรือไหล่ทวีปของภาคนั้น
- (เอช) เศษและขยะที่ได้มาจากการผลิตในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง หรือสินค้าที่ใช้แล้วที่เก็บรวบรวมในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง หากว่าสินค้านี้กล่าวมาเหมาะสมสำหรับการนำวัตถุดิบกลับมาใช้ใหม่ และ
- (ไอ) สินค้าที่มีการผลิตทั้งหมดในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง นอกเหนือจากสินค้าที่กล่าวถึงในวรรค (เอ) ถึง (ไอ) ของข้อนี้

ข้อ 4

การสะสม

1. สินค้าหรือวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดในภาคใดภาคหนึ่ง ประกอบเข้ากับสินค้าใดๆในดินแดนของอีกภาคหนึ่ง จะต้องได้รับการพิจารณาว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดภายในดินแดนของภาคนั้น
2. สินค้าได้ถิ่นกำเนิดสินค้า เมื่อสินค้านั้นถูกผลิตขึ้นภายในภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง โดยผู้ผลิตตั้งแต่ 1 รายขึ้นไป โดยสินค้าผ่านข้อกำหนดในข้อ 2 และข้อกำหนดอื่นๆทั้งหมดในภาคผนวกนี้

ข้อ 5

การปฏิบัติต่อการบรรจุและวัตถุดิบที่ใช้ทำหีบห่อ

1. วัตถุดิบที่ใช้ทำหีบห่อและบรรจุภัณฑ์สำหรับการขายปลีก
 - (เอ) วัตถุดิบที่ใช้ทำหีบห่อและบรรจุภัณฑ์ซึ่งสินค้าถูกบรรจุสำหรับการขายปลีก หากจำแนกออกจากสินค้า จะไม่ถูกนำมาพิจารณาในการกำหนดถิ่นกำเนิดของสินค้า
 - (บี) เมื่อสินค้าอยู่ภายใต้ข้อกำหนดมูลค่าของวัตถุดิบในภูมิภาค มูลค่าของวัตถุดิบที่ใช้ในการทำหีบห่อและบรรจุภัณฑ์ จะถูกนำมาพิจารณาก็ต่อเมื่อ วัตถุดิบที่ใช้ในการทำหีบห่อหรือบรรจุภัณฑ์นั้นเป็นวัตถุดิบที่มีถิ่นกำเนิดในภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง เท่านั้น
2. วัตถุดิบที่ใช้ทำหีบห่อและบรรจุภัณฑ์สำหรับการขนส่งสินค้า วัตถุดิบที่ใช้ทำหีบห่อและบรรจุภัณฑ์สำหรับการขนส่งสินค้าจะต้องไม่ถูกนำมาพิจารณาถึงถิ่นกำเนิดสินค้าในทุกกรณี

ภาคผนวก 2

ข้อ 6

อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ

1. อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือที่ส่งมาพร้อมกับสินค้าที่ได้แหล่งกำเนิดจะถูกปฏิบัติเช่นเดียวกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดนั้น เมื่อ
 - (เอ) อุปกรณ์ประกอบชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ จะต้องไม่แยกโบะเสรีออกจากสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้านั้น
 - (บี) ปริมาณและมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ เป็นไปโดยธรรมเนียมปกติสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (ซี) ถ้าสินค้าอยู่ภายใต้ข้อกำหนดมูลค่าของวัตถุดิบในภูมิภาค มูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ นั้นจะถูกนำมาพิจารณาที่ต่อเมื่อ อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือเหล่านั้นมีถิ่นกำเนิดในภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง เท่านั้น

ข้อ 7

สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

1. โดยที่ ส่วนแนบ 1 (กฎถิ่นกำเนิดเฉพาะ) ระบุข้อกำหนดมูลค่าของวัตถุดิบในภูมิภาค การคำนวณจะต้องมีหลักตามวิธีการต่อไปนี้

$$RVC = \frac{FOB - VNM}{FOB} \times 100$$

FOB

โดยที่:

- (เอ) “อาร์.วี.ซี” เป็นมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคซึ่งแสดงเป็นร้อยละ
- (บี) “เอฟ.โอ.บี” เป็นมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า ซึ่งถูกกำหนดให้สอดคล้องกับข้อ 1 ถึง 8, ข้อ 15 และ สอดคล้องกับหมายเหตุการตีความของ WTO เรื่องความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 (ต่อไปเรียกว่า “ความตกลงว่าด้วยการประเมินอัตราอากรศุลกากรของ WTO”)
- (ซี) “วี.เอ็น.เอ็ม” เป็นมูลค่าของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ที่ผู้ผลิตใช้ในกระบวนการผลิตสินค้า ซึ่งถูกกำหนดให้สอดคล้องกับข้อ 1 ถึง 8, ข้อ 15 และ สอดคล้องกับหมายเหตุการตีความของความตกลงว่าด้วยการประเมินอัตราอากรศุลกากรของ WTO

ภาคผนวก 2

2. มูลค่าของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดจะต้องเป็น
 - (เอ) มูลค่า ซี.ไอ.เอฟ (ต้นทุน ค่าประกันภัย และค่าระวางบรรทุก) ของวัตถุดิบ ซึ่งถูกกำหนดให้สอดคล้องกับข้อ 1 ถึง 8, ข้อ 15 และ สอดคล้องกับหมายเหตุการตีความของความตกลงว่าด้วยการประเมินอัตราอากรศุลกากรของ WTO สำหรับวัตถุดิบที่นำเข้าโดยตรงโดยผู้ผลิตสินค้า
 - (บี) ราคาซื้อขายจริง สำหรับวัตถุดิบที่หามาได้โดยผู้ผลิตสินค้าในดินแดนที่สินค้าถูกผลิตขึ้น
3. เพื่อกำหนดมูลค่าของวัตถุดิบในภูมิภาค หลักการทางบัญชีอื่นเป็นที่ยอมรับทั่วไป จะต้องนำมาใช้

ข้อ 8

กฎเกณฑ์ขั้นต่ำ

โดยไม่คำนึงถึงข้อ 2 สินค้าซึ่งถูกผลิตในดินแดนของภาคใดภาคหนึ่งหรือทั้งสอง จะได้ถิ่นกำเนิดสินค้า หากมูลค่าของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดที่ใช้ในการผลิตสินค้าซึ่งไม่เป็นไปตามข้อกำหนดในการเปลี่ยนพิกัดตามที่กำหนดไว้ในส่วนแนบ 1 (กฎถิ่นกำเนิดเฉพาะ) นั้นมีมูลค่าไม่เกินร้อยละ 10 ของมูลค่าเอฟ.ไอ.บี.ของสินค้า

ข้อ 9

สินค้าและวัตถุดิบที่ interchangeable

1. ในการพิจารณาว่าสินค้าที่ interchangeable หรือวัตถุดิบที่ interchangeable เป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่ โดยในกระบวนการผลิตที่วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดและไม่ได้ถิ่นกำเนิดนั้น ถูกนำมาผสมทางกายภาพหรือรวมกัน ถิ่นกำเนิดของวัตถุดิบอาจพิจารณาโดยการแยกทางกายภาพของสินค้าหรือวัตถุดิบที่ interchangeable ได้ แต่ละชนิด หรือโดยการใช้วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือ ตามที่กำหนดไว้โดยกฎหมายภายในของแต่ละภาคี
2. วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือที่ถูกเลือกภายใต้วรรค 1 สำหรับสินค้าหรือวัตถุดิบที่ interchangeable กันได้จะต้องคงใช้ต่อไปสำหรับสินค้าที่ interchangeable หรือวัตถุดิบที่ interchangeable เหล่านั้น ตลอดปีงบประมาณของบุคคลที่ได้เลือกวิธีการบริหารสินค้าคงเหลือนั้น

ภาคผนวก 2

ข้อ 10

วัตถุประสงค์ทางอ้อม

วัตถุประสงค์ทางอ้อมจะต้องพิจารณาว่าเป็นวัตถุประสงค์ที่ได้ถิ่นกำเนิดโดยไม่ต้องคำนึงถึงสถานที่ผลิต

ข้อ 11

การจัดชุดสินค้า

1. การจัดชุดหรือการคละกันของสินค้าซึ่งเกิดมาจากการใช้กฎข้อ 3 ของบทบัญญัติทั่วไปสำหรับการตีความระบบฮาร์โมนไนซ์ จะได้ถิ่นกำเนิด ก็ต่อเมื่อสินค้าที่จัดเป็นชุดหรือคละกันได้ถิ่นกำเนิด และสินค้านั้นผ่านข้อกำหนดอื่นๆทั้งหมดที่ใช้ในภาคผนวกนี้
2. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 ของข้อนี้ สินค้าที่จัดเป็นชุดหรือคละกันได้ถิ่นกำเนิดก็ต่อเมื่อมูลค่าของสินค้าที่จัดเป็นชุดหรือคละกันนั้นไม่ได้ถิ่นกำเนิด ไม่เกินร้อยละ 15 ของมูลค่า FOB ในการจัดเป็นชุดหรือคละกัน

ข้อ 12

การส่งสินค้าตรง

เพื่อวัตถุประสงค์ของข้อนี้ การให้การปฏิบัติที่เป็นพิเศษตามที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้จะต้องให้สำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด โดยส่งตรงจากภาคีผู้ส่งออกไปยังภาคีผู้นำเข้า เพื่อวัตถุประสงค์ข้างต้น การส่งสินค้าตรงจะต้องหมายถึง

- (เอ) สินค้าถูกขนส่งผ่านดินแดนของภาคีเท่านั้น หรือ
- (บี) สินค้าถูกขนส่งผ่านประเทศนอกภาคีตั้งแต่ 1 ประเทศขึ้นไป โดยมีการถ่ายลำหรือโดยปราศจากการถ่ายลำ หรือเก็บรักษาชั่วคราว ภายใต้ความควบคุม หรือตรวจตราของศุลกากรในประเทศที่ส่งผ่าน โดยที่
 1. การขนถ่ายสินค้าได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องภายใต้เหตุผลทางภูมิศาสตร์หรือการพิจารณาซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อกำหนดทางการขนส่ง
 2. สินค้าไม่ได้ถูกจัดสรรเพื่อการค้า การใช้ หรือการว่าจ้างในประเทศที่ขนถ่ายสินค้า และ
 3. สินค้าไม่ได้ผ่านกระบวนการใดนอกเหนือจากการบรรจุ การขนถ่าย หรือการควบคุมเพื่อรักษาสินค้าให้อยู่ในสภาพดี หรือเพื่อให้มั่นใจในการสงวนรักษา

ภาคผนวก 2

ข้อ 13

การทบทวนและการปรับเปลี่ยนกฎถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ภาคีที่พิจารณาว่ากฎถิ่นกำเนิดเฉพาะของสินค้าซึ่งกำหนดไว้ในส่วนแนบ 1 (กฎถิ่นกำเนิดเฉพาะ) จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางกระบวนการการผลิต, การขาดแคลนแหล่งวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้า หรือปัจจัยเกี่ยวข้องอื่นๆ อาจยื่นเสนอการขอปรับเปลี่ยนพร้อมทั้งเหตุผลสนับสนุน และผลการศึกษา แก่คณะกรรมการร่วมเพื่อพิจารณา
2. ในขณะที่ยื่นเสนอโดยภาคีที่เสนอให้ปรับเปลี่ยนภายใต้วรรค 1 ของข้อนี้ คณะกรรมการร่วมอาจส่งเรื่องให้คณะทำงานภายใน 30 วัน หรือกำหนดวันอื่นใดตามที่คณะกรรมการร่วมพิจารณาเห็นควร คณะทำงานจะต้องพบปะหรือเพื่อพิจารณาข้อเสนอบริเวณภายใน 90 วัน นับแต่วันที่ที่มีการเสนอหรือตามแต่คณะกรรมการร่วมพิจารณาเห็นควร
3. เว้นแต่คณะกรรมการร่วมพิจารณาเห็นควรเป็นอย่างอื่น ภายในระยะเวลาหนึ่ง คณะทำงานจะต้องมอบรายงานแก่คณะกรรมการร่วมเพื่อพิจารณา จัดทำข้อสรุปและข้อเสนอ ถ้ามี
4. ภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องเสร็จสิ้นกระบวนการทบทวนและการปรับเปลี่ยนภายใน 180 วัน นับจากวันที่ได้รับการร้องขอ อย่างไรก็ตาม ภาคีทั้งสองฝ่ายอาจตกลงขยายระยะเวลาของกระบวนการดังกล่าวออกไป

ส่วนซี: พิธีการศุลกากร

ข้อ 14

การขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. ผู้นำเข้าที่ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าภายใต้พิธีสารนี้จะต้องสำแดงเป็นลายลักษณ์อักษรว่าสินค้านั้นได้ถิ่นกำเนิดสินค้า บนเอกสารนำเข้าโดยมีพื้นฐานจากใบรับรอง ถิ่นกำเนิดสินค้าที่ยื่นแก่เจ้าหน้าที่ศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า
2. ผู้นำเข้าจะต้องขอรับการปฏิบัติที่เป็นพิเศษก่อนการตรวจปล่อยสินค้าเท่านั้น

ภาคผนวก 2

ข้อ 15

ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าใช้ในการแสดงหลักฐานว่าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้านั้นถูกส่งออกจากดินแดนของภาคีฝ่ายหนึ่ง ถึงดินแดนของอีกภาคีหนึ่ง ตามที่กำหนดไว้ภายใต้ภาคผนวกนี้
2. ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องออกในรูปแบบที่รวมไว้ในส่วนแนบ 2 ซึ่งอาจมีการปรับเปลี่ยนโดยภาคีในระหว่างพิธีสารโดยการตกลงร่วมกัน ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าแต่ละใบจะต้องครอบคลุมการขนส่ง 1 เทียบต่อ 1 สินค้าหรือมากกว่า
3. ในการออกและการควบคุมใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานที่มีอำนาจของแต่ละภาคี ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอาจออกโดยหน่วยงานที่ผู้มีอำนาจโดยตรง หรือโดยหน่วยงานอื่นที่รับผิดชอบ ตามข้อบังคับภายในประเทศ
4. ในการยื่นขอใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องกระทำโดยผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตสินค้าในขั้นตอนสุดท้ายของสินค้านั้น ผู้ผลิตหรือผู้ส่งออกนั้นจะต้องเตรียมเอกสารแก่หน่วยงานที่ตรวจสอบได้แก่ ใบกำกับสินค้า และเอกสารที่จำเป็นอื่นๆที่แสดงว่าสินค้านั้นสอดคล้องกับกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้ภาคผนวกนี้ รวมถึงการยื่นสำแดงของผู้ผลิตในรูปแบบที่กำหนดไว้ในส่วนแนบ 3 หากผู้ส่งออกไม่ใช่คนเดียวกับผู้ผลิต ผู้ส่งออกจะต้องเตรียมเอกสารเพื่อการยืนยันถิ่นกำเนิดสินค้า
5. ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องส่งมอบเป็นภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจร้องขอผู้นำเข้าให้แนบเอกสารแปลภาษาของใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเป็นภาษาของประเทศนำเข้า
6. ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องมีชื่อและลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากภาคี ผู้ส่งออก เช่นเดียวกับ ตราประทับของหน่วยงานผู้ตรวจสอบ/รับรอง ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องไม่มีการแก้ไข
7. ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องแสดงถึงกฎถิ่นกำเนิดสินค้าที่ได้นำมาใช้

ภาคผนวก 2

8. ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องออกภายใน 5 วันนับจากวันที่ยื่นเอกสาร และจะต้องมีผลใช้บังคับเป็นระยะเวลา 365 วันนับจากวันที่ออก จะต้องไม่ออกก่อนวันที่ออกไปกำกับสินค้า และไม่ช้ากว่าวันเรือที่ออก
9. ในกรณียกเว้น ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าไม่สามารถออกได้ทันวันเรือออกเนื่องจาก ความผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ การละเว้นการปฏิบัติ หรือสาเหตุใดๆ อาจมีการออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าให้ โดยกำหนดว่า “ออกให้โดยมีผลย้อนหลัง” ไม่เกิน 6 เดือน นับจากวันที่เรือออก
10. ในกรณีใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าถูกขโมย สูญหาย หรือถูกทำลาย ผู้ส่งออกอาจยื่นขอเป็นลายลักษณ์อักษรต่อหน่วยงานผู้ออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเพื่อขอสำเนาตัวจริงที่ได้รับการรับรอง เพื่อใช้เป็นเอกสารแทนสำหรับการส่งออกในความรับผิดชอบของตนและสลักหลังโดยคำว่า “ยืนยันสำเนาตัวจริง” สำเนาควรจะมีวันที่มีผลใช้เช่นเดียวกับที่ระบุในใบรับรองฉบับจริง
11. ในกรณีที่สินค้านั้นถูกเก็บรักษาชั่วคราวภายใต้ความควบคุมของหน่วยงานศุลกากรของภาคีปลายทาง ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะมีระยะเวลาใช้บังคับเพิ่มเติมตามที่เจ้าหน้าที่ศุลกากรจัดทำกระบวนการนั้น
12. ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนกระบวนการการออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าภายใน 3 เดือนหลังจาก มีการลงนามพิธีสาร

ข้อ 16

การกำกับใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. แต่ละภาคีควรจะแจ้งภาคีอื่นเกี่ยวกับชื่อของหน่วยงานรับรอง เช่นเดียวกับ รายชื่อ ลายมือชื่อ และตราประทับของเจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจลงนามรับรองการออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และควรปรับบันทึก รายชื่อ ลายมือชื่อ และตราประทับ ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจลงนามให้เป็นไปตามปัจจุบัน
2. การเปลี่ยนแปลงใดๆต่อการจดทะเบียน ลายมือชื่อ ตราประทับของเจ้าหน้าที่ลงนามในใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และหน่วยงานที่มีอำนาจออกใบรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า จะต้องแจ้งแก่คณะกรรมการความร่วมมือ แสดงวันที่เจ้าหน้าที่มีอำนาจลงนามหรือไม่มีอำนาจลงนามในการออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอีกต่อไป

ภาคผนวก 2

3. การรับรองและการแจ้งชื่อ ลายมือชื่อ และตราประทับของผู้มีอำนาจลงนามใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า รวมถึงผู้มีอำนาจออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะมีผลใช้บังคับใน 30 วัน นับหลังจากวันที่มีการแจ้งต่อ คณะกรรมาธิการร่วม
4. หน่วยงานกำกับใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของแต่ละภาคีจะต้อง
 - (เอ) พิสูจน์ว่าสินค้านั้นได้ถิ่นกำเนิดสินค้าตามกฎหมายถิ่นกำเนิดสินค้าของพิธีสารนี้
 - (บี) ทำให้แน่ใจว่าถ้อยคำในใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสอดคล้องกับเอกสารหลักฐานที่นำเสนอให้พิจารณา
 - (ซี) ทำให้แน่ใจว่าคำอธิบาย ปริมาณ และน้ำหนักของสินค้าตรงตามที่ระบุไว้ตามที่ส่งออกจริง
 - (ดี) จำนวนใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่เกี่ยวข้อง ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าแต่ละใบจะต้องมีการพิมพ์จำนวนและหมายเลขอ้างอิงกำกับแยกกันตามหน่วยงานที่มีการออกให้
 - (อี) เก็บสำเนา 1 ฉบับจากใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ออกให้ทั้งหมดไว้ในแฟ้มเป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่ออกให้ แฟ้มควรจะรวมถึงข้อมูลป้อนหลังทั้งหมดที่ใช้สำหรับการออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (เอฟ) แสดงรายงานที่แสดงถึงการปฏิบัติตามภาคผนวกปัจจุบันนี้
 - (จี) จัดเตรียมวิธีการที่จำเป็นสำหรับการดูแลแฟ้มระวางการกระทำ และ
 - (เอช) จัดเตรียมให้ความร่วมมือด้านการบริหารที่จำเป็นและข้อมูล เพื่อควบคุมหลักฐานของถิ่นกำเนิดแก่ภาคีอีกฝ่าย

ข้อ 17

การควบคุมกำกับใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ในกรณีที่มีความสงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ข้อเท็จจริงที่ เชื่อถือได้ของข้อเท็จจริงของข้อมูลที่ระบุในใบรับรอง หรือ การสันนิษฐานถึงการฝ่าฝืนของข้อบทที่กำหนดไว้ในภาคผนวกนี้ หน่วยงานศุลกากรของภาคีนำเข้าอาจร้องขอให้มีการวางประกันเทียบเท่ากับมูลค่าของอากรนำเข้า หรือที่ต้องชำระตามกฎหมายภายในของภาคีนั้นกำหนด ไม่มีกรณีใดที่เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะยับยั้งกระบวนการนำเข้า และการตรวจปล่อยสินค้า
2. เมื่อใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ามีข้อผิดพลาด ไม่สมบูรณ์ หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจะต้องแจ้งผู้นำเข้าและให้อนุญาตเป็นระยะเวลา 60 วันนับจากวันที่ได้รับการแจ้งเพื่อส่งมอบเอกสารดังกล่าว เมื่อสิ้นสุดระยะเวลา การวางประกันอาจมีผลใช้บังคับ หรือ อาจมีการเรียกเก็บค่าปรับ

ภาคผนวก 2

ข้อ 18

การพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ในกรณีที่มีความสงสัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือได้ของใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ข้อเท็จจริงของข้อมูลที่ระบุในใบรับรอง หรือ การสันนิษฐานถึงการฝ่าฝืนของข้อกำหนดที่กำหนดไว้ในภาคผนวกนี้ หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีนำเข้าอาจทำการสืบสวนเพื่อที่จะยืนยันการปฏิบัติตามภาคผนวกนี้
2. เมื่อมีการเปิดการไต่สวน ภาคีผู้นำเข้าจะต้องแจ้งให้ภาคีผู้ส่งออกทราบตั้งแต่เริ่มต้นของ การสืบสวนและอาจร้องขอ
 - (เอ) ข้อมูลที่จำเป็นเพื่อยืนยันความถูกต้องของใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า เช่นเดียวกับกับข้อมูลในเรื่องนั้น ประกอบไปด้วย ข้อมูลภูมิที่มาพร้อมคำขอรับการปฏิบัติทางภาษีที่ได้สิทธิพิเศษตามภาคผนวกนี้
 - (บี) การตอบแบบสอบถามที่เป็นลายลักษณ์อักษรและส่งข้อมูลเพิ่มเติมให้ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า เพื่อที่จะพิสูจน์ความถูกต้องของข้อมูลระบุไว้ในใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (ซี) การตรวจสอบโดยการเยือนสถานที่ของผู้ผลิต ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อตรวจสอบบันทึกตามที่กล่าวถึงใน วรรค 4 ของ ข้อ 16 หรือสังเกตการณ์สถานที่ที่ใช้ในการผลิตสินค้าภายใต้การไต่สวน เช่นเดียวกับข้อมูลและเอกสารใดซึ่งพิสูจน์ถิ่นกำเนิดของสินค้า หรือ
 - (ดี) กระบวนการอื่นๆซึ่งตกลงกันระหว่างภาคีผู้นำเข้าและภาคีผู้ส่งออกเพื่อที่จะพิสูจน์ถิ่นกำเนิดของสินค้า
3. ข้อมูลใดๆที่ใช้สื่อสารระหว่างภาคีที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นความลับ และจะต้องใช้เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับการพิสูจน์ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเท่านั้น

ข้อ 19

เงื่อนไข

1. ในกรณีที่ไม่สามารถแสดงข้อมูลที่ถูกร้องขอตามข้อ 18 ได้ภายในระยะเวลา 120 วัน หรือ ถ้าการตอบกลับไม่ให้ข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการพิสูจน์ความถูกต้องของใบรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า หรือความถูกต้องของข้อมูลที่ระบุในเอกสารดังกล่าว หน่วยงานผู้มีหน้าที่ของภาคีนำเข้าอาจปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทาง

ภาคผนวก 2

ภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าที่ครอบคลุมโดยใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ที่จะต้องผ่านกระบวนการตรวจพิสูจน์ การปฏิเสธการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรอาจทำให้ไม่สามารถขอคืนสิทธิ์ย้อนหลังได้

2. ในกรณีที่ภาคีผู้นำเข้าร้องขอเพื่อพิสูจน์โดยการเยือน ณ สถานที่ของผู้ผลิต หรือผู้ส่งออก ภาคีผู้ส่งออก มีเวลา 45 วันที่จะต้องตอบรับให้การยินยอมหลังจากวันที่ได้รับการร้องขอนั้น ที่จะให้การยินยอม ถ้าการขอเยือนเพื่อพิสูจน์ไม่ได้รับการตอบรับ ถือว่าการไต่สวนสิ้นสุดลง และภาคีผู้นำเข้า อาจปฏิเสธการให้การปฏิบัติที่เป็นพิเศษแก่การนำเข้ดังกล่าว การปฏิเสธการให้การปฏิบัติที่เป็นพิเศษอาจทำให้ไม่สามารถขอคืนสิทธิ์ย้อนหลังได้

3. การไต่สวน รวมถึงการเยือนพิสูจน์จะต้องไม่เกิน 365 วันนับจากวันที่แจ้งแก่ภาคีผู้ส่งออก

ข้อ 20

การกำหนดการสืบสวน

1. หากเนื่องจากผลของการสืบสวนถิ่นกำเนิดสินค้า
(เอ) ลักษณะถิ่นกำเนิดของสินค้าได้รับการแจ้ง หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้นำเข้าจะต้องยกเลิก การไต่สวนและคืนเงินประกันที่รับไว้หรือคืนค่าปรับ
(บี) พบว่าใบรับรองระบุข้อมูลที่เป็นเท็จ หรือสินค้านั้นไม่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้า ภาคีผู้นำเข้าจะเรียก เก็บเงินค่าปรับหรือเงินประกันนั้น นอกจากนี้ ภาคีผู้นำเข้าอาจใช้บทลงโทษตามกฎหมาย ภายในประเทศ
2. การกำหนดคุณสมบัติของถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องผ่านกระบวนการของหน่วยงานผู้มีอำนาจ

ข้อ 21

บทลงโทษ

1. หน่วยงานผู้ออกใบรับรองของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องร่วมกันรับผิดชอบกับผู้ผลิต หรือผู้ส่งออกสำหรับการออกใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ตราบเท่าที่ความถูกต้องของข้อมูลในใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้รับการตระหนักถึง

ภาคผนวก 2

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับหรือคงไว้ซึ่งมาตรการที่อนุญาตให้มีการบังคับใช้บทลงโทษทางแพ่ง ทางปกครอง และทางอาญา ในการฝ่าฝืนทุกกรณีที่เกี่ยวข้องกับใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 22

การพิจารณาหลังตรวจปล่อย

1. หน่วยงานที่มีอำนาจในภาคีผู้นำเข้าอาจทำการตรวจสอบถิ่นกำเนิดของสินค้าหลังจากมีการตรวจปล่อย ตามกฎหมายภายในประเทศ
2. กระบวนการสำหรับการตรวจสอบนี้จะต้องเป็นกระบวนการที่กำหนดไว้ในข้อ 18 ถึง 21 ของภาคผนวกนี้

ข้อ 23

การหารือและการระงับข้อพิพาท

หากข้อสรุปของการไต่สวนยังไม่เป็นที่พอใจแก่ภาคีใด ภาคีนั้นจะต้องเข้าสู่การหารือในกรอบทวิภาคี หากคู่ภาคีไม่สามารถแก้ไขข้อขัดแย้งภายใต้การหารือสองฝ่าย กระบวนการระงับข้อพิพาทซึ่งระบุไว้ในภาคผนวก 7 ของพิธีสารนี้อาจถูกนำมาใช้